

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra HVORDAN HAN FIK HENDE

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 140.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737873717792/facsimile.pdf> (tilgået 07. juni 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

serveredes til Morgenmad, overvandt Jørgens Forbavselse hans ellers ureflekterede Madlyst. Han gabede paa Lars og sagde:

— Rider Fan'en Dig? Skal Du heller ikke have Spegesild? Du er da en farlig taab'lig Rad; — men trods denne Protest havde han dog spist Silden, medens han formulerede den. Men Jørgens Tankegang var nu sat i Bevægelse; saa bevægede den sig en god Stund videre i Kraft af Inertiens Lov, og da de kom sammen nede i Hestestalden, sagde Jørgen, førend han begav sig ind til sit Departement, Kostalden:

— Det er kun simpelt med Dig, Lars Kristensen.

— Det er noget Sludder, lød Svaret.

— Nej, det er sgu hverken Sludder eller Vrævl, for naar en Karl, der gør sit Arbejde, ikke tærer sit Fo'r, saa er det skidt. Det kan Du jo bare se med Kre'tur.

Lars svarede ikke noget denne Gang, men stod og mængede Havre og Hakkelse sammen i en Krybbe. Jørgen lagde Armene paa den ene af Baasens Spilbomme og saa' paa Lars fra Siden.

— Det er vist Kæresteri, Lavs.

— Hold Kæft; sagde Lars.

— Ja der kan Du selv se. Nej, naar man, saadan som jeg, har set baade paa Mennesker og Kvæg i saa mange Aar, saa véd man, hvordan de skaber sig, naar der kommer noget i Vejen med de Dele. Det er noget ledt Skab, det med Kærlighed og saadant noget, mens man er i Ungdommens Dage; men siden bryder man sig Fa'en om det, naar man først er bleven gift og skal slide for Kone og Børn; det er der ikke saa farlig en Morskab ved, og saa gaar sgu Blankesværten af Skotøjet.

— Den Præken kan Du gemme til saadan nogle gamle Stabejser, som Du selv er.

— Ja det kan nok være, at Ungdommen ikke kan gøre for'et, sagde Jørgen betænksomt og kløede sig i Haaret under Huen. Men nu skal jeg sige Dig et Aivorsord, Lars Kristensen. Vil hun ikke have Dig?

— Det véd jeg sgu ikke, sagde Lars og tog et Tag i den ene Hests Hoved, som vilde gøre Indgreb i sin Nabos og Kollegas Krybbe, da den var bleven utaalmodig ved at vente.

— Ja, saa vil jeg bare sige, hvad jeg mener. Saadan en indvendig Kærlighed, det er lige bestemt ligesom en Byld. Den værker farlig, mens den trækker til, men det linder mægeløst, naar der gaar Hul paa den. Snak løs og sig til Tøsen, ligesom det er! Vil hun saa ikke — ja saa har man dog i visse Maader en Orden-

lighed paa Tingen, og saa kommer man dog til Fo'ret igen; men bliver Du ved at gaa, saadan som Du gaar, Lars, saa bliver Du ikke ret længe skrap til at arbejde.

Lars sagde ikke noget, men Husmandens Ord havde gjort det klart for ham, hvad han ikke havde turde klare for sig selv: Han var forelsket i Sofie, og da han ikke turde sige hende det, var baade Humør og Madlyst gaact fra ham. Det var asbenbart, at Jørgen havde Ret: saadan kunde det ikke blive ved at gaa.

Det blev tidlig og brat, næsten uden Overgang, varm og dejlig Sommer det Aar. Ingen paa Egnen kunde mindes saa tidlig og saa rigelig en Høst. Der var saa meget Hø at bjerge paa den store Eng, at man maatte tage Søndagen med til Hjælp. Sofie og Lars havde revet Hø sammen og sat Stakke ude paa Engen. Nu var de komne hjem ved Middagstid. Søren Olsen var ikke hjemme, han var til et politisk Møde et Par Mil fra sin By. Sofies Moster, Jørgen samt Tjenestdrengen havde været til Stede ved Middagsbordet, Lars havde været usædvanlig oppe. Han havde i Antledning af Husbondens Fraværelse tilladt sig at traktere hele Selskabet med Rosiner, Mandler og Svesker, som han havde købt hos Høkeren. Ja han forærede endog Sofie et halv Punds Kræmmerhus Figuer, som hun modtog med Rødmæ og Tøven, men dog endelig stak i Lommen. Mosteren saa' noget surt til det, men sagde intet. Hendes Surhed svandt dog lidt, da Sofie heldte en fire, fem Figuer ud i hendes Forklæde. Mosteren gav sig straks til at spise dem. Tjenestdrengen fulgte hver Bld, hun tog, med lystne Øjne og opspilet Mund.

Lars gik ud af Gaarden gennem Tofteporten. Han kunde ikke begribe, hvad der gik af ham, men han følte sig saa voldsom modig; og alt, hvad han saa', synes han straaede af Lyst og Glæde. Søen saa mørkeblaa i alt det lysegrønne. Luften dirrede af Fuglekvidder. Selv Huskonens Ro, som dens Herskerinde drev til Vands ned til Bækken, havde et usædvanlig livligt Udseende. Tjenestdrenge Raab til Gæssene, hvis røde Næb formelig luede i Solskinet, gav Ekko. Alt, hvad han kunde øjne, voldte ham Fornøjelse. Han satte sig ned paa den gamle Brønds Rækværk med den høje Brøndvippe over sit Hoved, han slog til Stangen og satte den i dinglende Bevægelse — en to, tre Gange, bestandig stærkere; selv det rustne Jerns Knagen og Hvinen, syntes han,